Al Bielek

Montauk şi Marte

Montauk, Marte şi alte conspiraţii

Un interviu cu Al Bielek

Alfred Bielek s-a născut la 4 august 1916 ca Edward A. Cameron II, fiul lui Alexander Duncan Cameron, Sr.

Al Bielek: M-am alăturat echipei proiectului în 1953 ca Al Bielek. Am realizat ceea ce se arata în cartea „Proiectul Montauk”, şi anume interfaţa cu calculatorul folosita la scaunul ce controla vortexul energetic în faza finala a operaţiunilor. De asemenea, au participat şi Preston Nichols şi Duncan Cameron. Proiectul genera tunele ale timpului prin care oamenii puteau călători în timp şi spatiu, şi chiar aşa au făcut. Dar mai exista şi alte proiecte la Montauk, iar multe dintre acestea ne sunt necunoscute.

Tehnologia folosita în construirea tunelelor de timp ne-a fost oferita printr-un efort de cooperare între mai multe grupuri de extratereştri, în principal format din grupul din Orion (compus din Reptilieni) şi un subgrup numit Leveroni. Un grup tehnic care ne-a asistat mai tot timpul era din Sirius A. Nişte oameni foarte materialişti, orientaţi spre ştiinţă. Poate ca nu erau rau intenţionaţi dar erau greşit conduşi, pentru ca aveau un contract pe termen lung cu cei din Orion pentru a le da toate detaliile tehnice şi asistenta atunci când aveau nevoie. Toţi aceştia lucrau în secret cu guvernul american pentru obţinerea unor tehnologii de control mental ce ar fi transformat lumea într-o maşinărie perfect şi uşor controlabila, mult mai convenabila decât lumea actuala.

De asemenea, existau şi multi extratereştri cenuşii. Un grup care nu a participat la proiect dar a avut rol de observator erau cei din Antares, foarte umani, ferciti, joviali. Nu-i puteai deosebi de rasa noastră, erau foarte asemănători, atât ca suflet cât şi fizic. Aceştia nu au participat deloc la proiect, doar au observat lucrările.

Dar extratereştrii au furnizat tehnologia, aparatura. şi au trasformat-o ca sa meargă cu calculatorul nostru. Eu am primit sarcina de a o face compatibila cu ceea ce aveam noi. Era deci tehnologie extraterestra, nu ştiam cum funcţionează, însa ei ne-au ghidat şi am construit-o.

Firma ITT avea contract de furnizare de echipament pentru aceste experimente. Existau cartele de intrare de nivel NEGRU, care este cel mai secret nivel. Nimeni nu are acces la depozite sau laboratoare de nivel NEGRU decât daca poseda o cartela de acces pentru acest nivel. Este ca o „gaura neagra". Sunt multe astfel de proiecte, acesta este numai unul dintre ele.

Tunelurile au devenit operaţionale prin 1977 după mari schimbări. ¿n 1979 au obţinut toate rezultatele de care aveau nevoie. Iar în 1983, pe 12 august, proiectul a fost distrus complet, sabotat din interior. Toate acestea sunt descrise în carte. Dar înainte de acest final, ceea ce s-a realizat acolo este aproape de necrezut.

Una dintre utilizările Proiectului Phoenix era sa asigure o linie de transport pentru coloniile de pe planeta Marte. Aceste colonii exista pe Marte din anii 1970. Publicul ştie ca omul a ajuns pe Luna în 1969. De fapt, nemţii au fost primii acolo, în 1947. Iar noi, americanii, am ajuns pe Marte în 1962 cu o expediţie comuna SUA – URSS. Era 22 mai 1962. Filmul documentar „Alternativa 3" realizat de Anglia Television şi difuzat în aprilie 1977, şi care este disponibil daca ştii unde să-l cauţi, arata totul exact cum a fost. Arata chiar transmisia originala! Imaginile au fost transmise de camera TV aflata la bordul navei Explorer în timp ce aceasta ateriza pe Marte. Acolo s-au găsit multe artefacte. Exista numeroase oraşe complet distruse, rămăşiţe de la civilizaţia precedenta. şi desigur faimosul Sfinx şi Piramidele

de pe Marte despre care dr. Richard Hoagland povesteşte în conferinţele sale. Exista doua casete video plus o carte despre acest subiect.

Ceea ce au găsit la suprafaţă indica o şi mai mare prezenta în subteran. şi nu le-au adus cu ei, pentru ca nu aveau echipament corespunzător. Erau prea grele prentru a fi aduse.

Asa ca au transmis o cerere prin radio către Pământ: „Credem ca exista instalaţii subterane aici. Am găsit intrări sigilate. Ne puteţi spune ce sa facem?” Ei bine, informaţiile au ajuns la Montauk, de unde l-i sa răspuns: „Pai daţi-ne nişte coordonate pe suprafaţa planetei unde exista astfel de locaţii” Ceea ce au şi făcut. şi le-au cercetat. Puteau ajunge oriunde cu tunelul timpului, şi l-au folosit pentru a ajunge pe Marte, la coordonatele specificate.

La început nu au trimis pe nimeni. Au făcut un tunel la acele coordonate, si, ca sa nu rişte sa trimită pe cineva direct în stânca, au pus doar o camera video controlata de la Montauk. Au găsit acolo o caverna îi au trimis apoi şi oameni. Eu şi cu Duncan ne aflam în acea echipa. Eram prima echipa trimisa de Montauk pe Marte pentru a explora subteranele marţiene. şi au mai fost şi alţii. Am fost acolo de mai multe ori. Am găsit o mulţime de artefacte, de rămăşiţe. Am găsit un sistem de iluminat subteran care era încă funcţional, un sistem electric de alimentare. L-am găsit, l-am pornit şi a funcţionat. Nici urma de viaţă. Multe rămăşiţe, dosare, înregistrări, artefacte religioase, toate aranjate ca într-un imens depozit.

Reporter: Materialul scris era în engleza?

Al Bielek: Nu, era în alta limba. Nu era engleza. Duncan a reuşit sa traducă o parte din el. şi eu l-am văzut, dar nu am putut înţelege nimic. şi multe înregistrări şi materiale au fost aduse înapoi (la Montauk). Apoi Duncan şi cu mine am hotărât sa facem câteva cercetări pe cont propriu. După fiecare călătorie prin tunel, totul se înregistrează: coordonate, informaţii legate de operarea sistemului, totul. şi se poate regăsi mai târziu pe calculator. şi se poate folosi ca un fel de catalizator pentru o

noua călătorie, fara sa mai fie nevoie de acel antrenament psihic şi de scaunul de proiecţie, poţi coordona totul de la calculator, şi sa deschizi tunelul la destinaţia dorita pentru ca sunt stocate deja toate datele necesare conexiunii. aşa ca am fost de încă doua ori pe cont propriu pentru a vedea în detaliu ce se afla acolo.

Reporter: şi nimeni nu opera aparatele la Montauk pentru a va aduce înapoi?

Al Bielek: Am pornit echipamentul pentru ca ştiam cum sa facem. şi nimeni nu era acolo ca sa ne vadă. La a doua călătorie am fost descoperiţi pentru ca sunt aparate care înregistrează automat de câte ori este folosit echipamentul, unde este destinaţia, etc. aşa ca am fost prinşi când ne-am întors; am fost daţi afara din proiect. Noi nu am mai participat la explorări, însa alţii au continuat. Ce au găsit ei, noi nu ştim. Anumiţi oameni au fost aleşi încă cu mult timp în urma pentru acest proiect, aşa cum am fost eu, Duncan şi Preston. Iar nivelul de spălare a creierului a fost diferit pentru fiecare persoana. Duncan a fost programat cel mai mult pentru ca el nu era folosit pentru cunoştinţele sale tehnice. şi eu am fost programat până la un anumit nivel, iar Preston – foarte mult.

Dar cu toţii am primit o „ştergere” după ce întreg proiectul a fost oprit. „Ştergere” înseamnă de fapt eliminarea din memorie a amintirilor referitoare la tot ceea ce a însemnat proiectul. Ei au sperat ca aceasta ştergere sa fie definitiva.

Dar nu a fost asa. Motivul pentru care au eşuat cu aceasta măsură este faptul ca tabăra de la Camp Hero nu a fost distrusa total. Rămăşiţele sunt încă acolo, în administrarea Comisiei de Parcuri a statului New York, care însa nu a făcut nimic, nu au dărâmat nici-o clădire, nu au deschis zona ca parc de agrement.

Au eliminat barierele de la intrare pentru ca oamenii sa poată intra acolo şi sa facă scurte excursii, în timpul zilei. Dar nu le este permis sa rămână peste noapte fara un permis special de la Primăria Montauk. Paznicii parcului patrulează regulat şi au voie să-i dea afara pe cei care nu respecta regulile.

Dar tabăra rămâne încă aşa cum este. Când am fost acolo prima data, în august 1985, la invitaţia lui Preston (l-am luat şi pe Duncan cu mine), nici-unul dintre noi nu ştia, la acea data, ca am fost cu toţii folosiţi în Proiectul Montauk.

Reporter: Exact în acest moment începe aventura descrisa în cartea „Proiectul Montauk".

Al Bielek: Corect. Dar el nu ştia ca a luat parte la proiect. Nu avea nici-o amintire. Atunci, în august, Preston ne-a luat şi a zis: „Voi doi aveţi capacităţi extrasenzoriale, haideţi sa vedem ce simţiţi când ajungem acolo. Stiu ca n-aţi mai fost niciodată acolo." Când am ajuns în zona, am simţit imediat vibraţiile oribile ce înconjurau locurile, şi ca acolo se întâmplase ceva îngrozitor. Am simţit acel monstru, descris spre sfârşitul cărţii, cel care a distrus întreaga baza. Preston şi Duncan şi-au dat seama de implicarea lor în proiect mult mai devreme decât am făcut-o eu.

M-am întors la Montauk în mai 1986 şi am vizitat zona împreuna cu un grup din Phoenix, sponsorizat de senatorul Barry Goldwater. Se cerceta o posibila deturnare de fonduri de la un proiect federal oficial către un posibil proiect ilegal. Se căutau dovezi. Astfel au putut obţine toate aprobările necesare pentru cercetări, de la statul New York, de la comisia parcurilor, apoi s-a mers chiar în zona, în interiorul clădirilor încuiate. Unele erau încă puse sub lacăt.

Acum ştim ca nu s-au folosit fonduri federale în acest proiect. Dar în cercetările noastre am reuşit sa facem o serie de fotografii, şi chiar în acea vizita din mai 1986 au început să-mi revină în memorie diverse amintiri în legătură cu Proiectul Montauk, pentru ca eram „la locul faptei", cum se spune.

Reporter: şi a fost ca un declanşator.

Al Bielek: Da, acesta a fost catalizatorul. La fel şi pentru Duncan şi Preston. Amintirile au revenit. Ştiam acum ca făcusem parte din proiect. şi încă continua sa apara noi amintiri, pentru ca nu revin toate deodata, ci în etape, depinzând de factorii care le

declanşează. Dar odată început acest proces de rememorare, încet-încet revin toate amintirile, până la ultima. aşa ca până la urma mi-am amintit ca am participat la nivel administrativ şi tehnic în multe proiecte. Iar Duncan a participat la cel putin un proiect.

Preston era cel mai bun sef pe linie tehnica, după Matthew Zaret. Profesorul Zaret a fost eliminat în 1980, la sugestia mea, dar nu l-au lăsat liber, l-au trimis la un proiect ce se desfăşura paralel, la Brentwood, Long Island, unde a şi murit. Preston a devenit noul director tehnic, ocupându-se de întreaga administrare. El a proiectat şi construit toate transmiţătoarele de radiofrecvenţa, sistemele de modulare în impulsuri, absolut tot ceea ce ţinea de radio-frecventa, pentru ca este expert în aşa ceva. El a realizat toate acestea până acum doi ani, când l-au dat afara. Dar cum ştia prea multe detalii despre Montauk şi începuse deja să-şi reamintească şi sa vorbească liber despre proiect în conferinţele organizate de Asociaţia de Psihotronica a Statelor Unite (USPA), nu prea convenea guvernului. aşa ca i-au aplicat o „ştergere” şi l-au dat afara. I s-a spus „Eşti terminat, ia-ţi lucrurile şi cară-te”. Iar seful lui nici măcar nu ştia motivul, pentru ca nu el l-a concediat. A fost manipulare guvernamentala. Preston era expert în transmiţătoare de mare putere, în genul celor folosite la radare. ؿn acest caz, Proiectul Montauk, l-au folosit pentru celebrul Amplitron, care este fotografiat şi arătat în carte (au fost produse mai mult de patru mii de amplitroane). A fost realizat de firma Raytheon Electric, în Goleta, California. ؿmi amintesc ca am fost acolo prima data când am aprobat primul transport de tuburi. Erau foarte scumpe, au fost construite special pentru Montauk. Fiecare costa mai multe milioane de dolari. S-au făcut comenzi de mii de tuburi. Va daţi seama de costurile totale ale proiectului. Condensatoarele folosite în generatoarele de impulsuri şi modulatorul au fost de asemenea proiectate special după specificaţii foarte rigide. Până la urma au găsit o firma care sa le construiască conform planurilor, iar guvernul le-a cumpărat în seturi de câte cincizeci la un preţ de douăzeci şi cinci de mii de dolari fiecare condensator. Existau o suta de condensatoare la fiecare statie. Un set întreg de cincizeci pentru doua transmiţătoare şi încă un

set pentru rezerva. ¿n total au fost doua milioane şi jumătate de dolari pentru fiecare din cele douăzeci şi cinci de statii!

Asa ca au rămas fara bani.

Reporter: şi toată acesta tehnologie venea de la grupurile de extratereştri?

Al Bielek: Aveau cooperarea extratereştrilor. Aveau un OZN prăbuşit, care a fost prăbuşit deliberat, prin aranjament cu Hitler, de către un anumit grup din Pleiade. OZN-ul era plin cu tehnologie. Iar motivul pentru care a fost prăbuşit era ca la o eventuala cercetare, Comandamentul German sa poată explica „Da, am găsit un OZN prăbuşit în Alpii din Bavaria, l-am luat şi am analizat tehnologia folosita”

Evenimentul nu a fost făcut public. Dar rămăşiţele OZN-ului au fost descoperite lângă Peenemunde după încetarea războiului. Era exact la baza de testare a rachetelor germane, acolo unde Werner von Braun lucra cu echipa sa. La sfârşitul războiului, el s-a mutat cu întreaga sa echipa de cercetători în America. şi un alt grup a fost capturat de ruşi, printre care era şi profesorul sau, Herman Oberth. De aceea ruşii erau mai pricepuţi în rachete decât americanii, îl aveau chiar pe profesorul lui Werner von Braun.

Asa încât războiul a primit noi forte tehnologice de la cei din Pleiade. Dar în 1934 Roosevelt deja realizase un pact de cooperare cu Grupul K sau Kondroshkin, un grup de extratereştri gri-albastru, altul decât micii cenuşii.?

Ntegerea era ca ei sa alimenteze SUA cu o noua tehnologie pentru cercetările atomice; asta era în 1938. Dar Roosevelt s-a răzgândit, sfătuit de cei din armata SUA, argumentând ca ei nu o sa poată controla întreaga afacere, ca nu stiu ce vor face (grupul K) cu adevărat şi ca poate vor manipula guvernul SUA. aşa ca grupul K a dispărut.

¿n 1943 a fost Experimentul Philadelphia şi apoi Proiectul Phoenix, care a deschis o mare gaura în spaţiu-timp. Asta a fost

pus la cale la sfârşitul lui 1983 de către extratereştri pentru ca sa spargă structura spaţiu-timpului permiţând astfel venirea unui mare număr de extratereştri împreuna cu navele lor. Toate navele puteau călători în timp dar gaura era necesara pentru a putea începe aceasta adevărată invazie a SUA şi mai târziu a Europei. Când au aterizat la baza Edwards a Forţelor Aeriene, guvernul deja ştia de prezenta extratereştrilor pe acesta planeta.

De data aceasta, ei au venit în masa. Eram confruntaţi cu o tehnologie mult superioara, şi nu ştiam cum sa acţionăm. aşa ca înţelegerea cu Eisenhower îi consilierii lui era sa semneze un tratat de ne-amestec în treburile planetei în schimbul tehnologiei. Se câştigă astfel timp pentru a se vedea mai târziu ce e de făcut.

Asta a fost baza înţelegerii. Din aceasta cauza, un mare număr de extratereştri au venit şi participau la Proiectul Phoenix. Dar ei planificau totul în avans. Noi însa nu ştiam ce aveau de gând. Ei practic au manipulat şi manevrat Proiectul Phoenix, şi nu se aşteptau la o nereuşită. Probabil se aşteptau la continuarea experimentelor încă o decada, probabil până în 1990.

Totuşi, pentru ca unii dintre noi au „citit printre rânduri”, au văzut pericolele potenţiale, Duncan şi alţii câţiva au conspirat sa distrugă proiectul. Asta pentru ca şi-au dat seama de întregul tablou diabolic ce se punea la cale.

Eu ştiam de aceste lucruri, şi nu doream sabotarea lucrărilor. aşa cum spunea şi von Neumann (care încă mai trăieşte şi azi), „Da, multe lucruri sunt greşite aici, dar deja ne-am amestecat prea mult si, în fond, este numai o cercetare, avem nevoie de asta”. Datorita capacităţilor extrasenzoriale, de percepţie a viitorului, Duncan s-a dat seama ca întregul proiect reprezenta o ameninţare serioasa pentru SUA şi întreaga lume. El a văzut multe lucruri şi a decis ca trebuie sa acţioneze.

Asa ca, după ce eu şi Duncan ne-am întors de pe Eldridge unde fusesem pentru a închide bucla temporala, Duncan, folosindu-se de transmiţătorul de putere, a eliberat din subconştientul sau un

monstru, real, solid, tridimensional, cu înălţimea de 3,5 – 4,5 metri. A demolat clădiri îi a strivit oameni şi se apropia de turnul radar. Pentru a distruge monstrul, au trebuit sa distrugă transmiţătorul, iar monstrul a dispărut într-o alta realitate. Acesta a fost fotografiat în mai 1986.

Dar capitolul final de la Montauk nu a fost încă scris. Am descoperit în august 1992 ca Montauk a fost reactivat. Aici doream sa ajung. Nu ştim cine îl conduce. Dar am văzut probe şi dovezi evidente. Exista noi cabluri acolo, noi transformatoare de putere pe care scrie „Fara freon” pentru ca după noile legi, nu se poate folosi freon pentru răcire (nici măcar la frigidere). Am câteva fotografii, de la recenta mea excursie în zona.

Turnul radar are acum o noua usa de otel, unde în trecut era intrarea libera şi se putea intra. Usa metalica are doua lacăte. De asemenea, usa garajului din spate care era folosita pentru camioane şi transporturi grele este acum încuiata dinlăuntru. şi mai exista şi alte dovezi care arata clar ca Montauk este reactivat.

Preston a primit propuneri de la guvern pentru a fi noul director la Noul Proiect Montauk, şi i-au spus ca şi Duncan este binevenit în proiect. Acum sunt noi muncitori acolo, noi intrări în subteran. O persoana pe care o cunoaştem a trecut dincolo de usa exterioara şi spune ca exista o alta usa interioara încuiata cu o lumina rosie pe ea. Ca sa treci trebuie sa ai permise speciale, altfel nu poţi.

Nici nu am încercat sa intram, pentru ca nu doream sa riscam. şi nu ştim ce se urmăreşte prin reactivarea proiectului, mai ales ca august 1993 se încadrează la jumătatea perioadei de ciclu de 20 ani (de la 1943 la 1983 au fost doua cicluri temorale). Probabil ca vor sa extindă lungimea tunelului de timp, pentru scopuri ce ne scapă.

Nu au putut sa ne coopteze nici pe mine şi nici pe Dunmcan în noul proiect pentru ca noi doi ajutam (prin prezenta noastră) la menţinerea stabilităţii acestui spaţiu-timp. Acesta se va stabiliza definitiv de la sine până în 2003, daca ei nu-l redeschid.

Ei nu-şi dau seama de riscurile deschiderii proiectului. خn 1963 a existat un proiect ultrasecret prin care se dorea contracararea efectelor distructive ale deschiderii gaurii de timp din Experimentul Philadelphia. خn acest fel s-a anihilat unda de timp negativa care risca sa scufunde întreg continentul american.

Pentru ca gaura de timp (din Experimentul Philadelphia) a fost dechisa total dizarmonios, se formase aceasta unda de timp negativa, care risca sa se întoarcă întocmai ca un bumerang şi sa distrugă întreg continentul într-o catastrofa care ar fi avut consecinţe planetare prin deplasarea plăcilor tectonice nord-americane.

Proiectul din 1963, „Atlantida – NU reeditata” a avut succes anihilând aceasta unda de timp negativa. Acest domeniu ce tine de ştiinţă şi tehnologie este ultrasecret iar publicul nu ştie nimic despre el.

Tot ceea ce putem face este sa speram ca nu se vor face aceleaşi greşeli din trecut şi ca viitorul va fi mai bun, în pofida problemelor actuale.

Interviul a fost realizat de Connecting Link în octombrie 1992